

Forslag

til

Lov om kommunal indkomstskat.

Fremsat den 26. maj 1965 af *indenrigsministeren*.

Afsnit I.

Skat af personer.

§ 1. Pligt til at svare kommunal indkomstskat påhviler enhver person, der er indkomstskattepligtig til staten efter § 1, jfr. §§ 3-5, i lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat).

Stk. 2. Med hensyn til den kommunale skattepligts indtræden og ophør gælder reglerne om indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten, jfr. afsnit II i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v.

§ 2. Selvstændigt skattepligtige personer svarer for kalenderåret kommunal indkomstskat til den kommune (skattekommunen), hvor de har bopæl eller — i mangel af bopæl — har ophold den 5. november forud for det pågældende kalenderår. Den, hvis tilstedeværelse i en kommune skyldes indkaldelse til militærtjeneste eller anbringelse i et sygehus, i en institution for sindslidende eller åndssvage eller i fængsel eller lignende, og som samtidig har bopæl i en anden kommune, svarer skat til denne anden kommune som skattekommune. Har en person i øvrigt samtidig bopæl i to eller flere kommuner, er hans skattekommune den af kommunerne, hvor han må anses for at have sin hovedbopæl. Indenrigsministeren træffer i tvivlstilfælde den endelige administrative afgørelse med hensyn til spørgsmålet om, i hvilken kommune en person må anses for at have sin hovedbopæl.

Stk. 2. Selvstændigt skattepligtige personer. Indenrigsmin. j. nr. 6008-65.

soner, der gør tjeneste eller varigt opholder sig om bord på skibe med hjemsted her i landet, og som hverken har bopæl eller ophold i nogen kommune den 5. november forud for det pågældende kalenderår, svarer kommunal indkomstskat til den kommune, der på denne dato nærmest må betragtes som deres hjemstedskommune. I tvivlstilfælde træffer indenrigsministeren den endelige administrative afgørelse.

Stk. 3. Den kommune, hvor den skattepligtige den 5. november forud for det pågældende kalenderår er tilmeldt folkeregistret, dog bortset fra tilmeldelse på grund af midlertidigt ophold, anses som skattekommune efter stk. 1 eller 2, medmindre der inden den 1. marts i kalenderåret rejses indsigelse herimod, og det i forbindelse hermed godtgøres, at den skattepligtige den 5. november havde bopæl, ophold eller hjemsted i en anden kommune.

Stk. 4. Selvstændigt skattepligtige personer, der omfattes af bestemmelsen i § 1, nr. 4, i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., svarer for det eller de kalenderår, der følger efter udrejsen, kommunal indkomstskat til den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem påhvilende kommunale indkomstskat, jfr. § 3.

Stk. 5. Ved selvstændigt skattepligts indtræden i kalenderåret svarer skatteyderen kommunal indkomstskat til den kommune, hvor han på tidspunktet for skattepligtens indtræden har den i nærværende paragraf omhandlede tilknytning. Indtræder skattepligten i tiden fra den 6. november til den 31. december, svares også

den kommunale indkomstskat for det følgende kalenderår til denne kommune.

Stk. 6. Er det ikke muligt efter foranstående bestemmelser at afgøre, til hvilken kommune en person skal svare kommunal indkomstskat, svares skatten til den kommune, der nærmest må betragtes som den pågældendes hjemstedskommune. I tvivlstilfælde træffer indenrigsministeren den endelige administrative afgørelse.

Stk. 7. Personer, der efter §§ 4 og 5 i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. sambeskattes med en selvstændigt skattepligtig person — herunder hustruer, der ansættes særskilt til skat efter nævnte lovs § 4, stk. 2 — svarer kommunal indkomstskat til samme kommune som den person, med hvem de sambeskattes.

§ 3. Tager en selvstændigt skattepligtig person ophold i en anden kommune end skattekommunen, er denne pligtig at afgive en efter opholdets varighed forholdsmæssigt beregnet del af den skatteyderen påhvilende kommunale indkomstskat — eventuelt hele skatten — til den nye opholdskommune, dog således at ophold af mindre end 3 måneders varighed ikke kommer i betragtning, medmindre det er en fortsættelse af et tidligere ophold i den pågældende kommune, og det samlede ophold udgør mindst 3 måneder. I tilfælde, hvor skattekommunen fraflyttes, idet bopælen i denne kommune opgives, regnes ved andelens fastsættelse fra begyndelsen af det efter flytningen følgende kvartal (dog fra flyttedagen, såfremt flytningen sker den 1. i et kvartal) og indtil udgangen af det kvartal, i hvilket fraflytning på ny måtte ske. Sker denne fraflytning til en anden kommune end skattekommunen, er den nye tilflytningskommune også berettiget til andel i kommuneskatten efter foranstående regler.

Stk. 2. Ophold af den i § 2, stk. 1, 2. punktum, omhandlede art berettiger ikke vedkommende kommune til andel i kommuneskatten i tilfælde, hvor den skattepligtige har bopæl i en anden kommune, idet denne anden kommune da anses for opholdskommune for den pågældende person. Skyldes ophold i en kommune udførelsen af et offentligt hverv — herunder indkaldelse til militærtjeneste — og har

den pågældende bevaret bopæl i en anden kommune, er opholdskommunen alene berettiget til andel i kommuneskatten, såfremt opholdet udstrækkes over et helt kalenderår, i hvilket tilfælde kommuneskatten tilfalder opholdskommunen fra begyndelsen af dette kalenderår at regne.

Stk. 3. For så vidt angår selvstændigt skattepligtige personer, der omfattes af § 1, nr. 4, i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., er den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem påhvilende kommunale indkomstskat, fortsat berettiget til kommuneskatten.

Stk. 4. Den kommune, der helt eller delvis er berettiget til den kommunale indkomstskat, der påhviler en selvstændigt skattepligtig person, er i samme omfang berettiget til den kommuneskat, der påhviler de med ham sambeskattede personer, herunder den kommuneskat, der påhviler den særskilt ansatte hustru.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen i en kommune, der anser sig berettiget til skatten eller en andel deraf, må senest 2 måneder efter udløbet af det pågældende kalenderår gøre anmeldelse herom til skattekommunen. Anmeldelse må være ledsaget af oplysninger om skatteyderens ophold i kommunen i det pågældende kalenderår. Opnås der ikke ved forhandling mellem kommunerne enighed om, hvilken af dem der er berettiget til skatten, eller hvorledes fordelingen skal finde sted, afgøres spørgsmålet, for så vidt det foreligger mellem 2 sognekommuner inden for samme amtsrådsreds, af amtsrådet og ellers af indenrigsministeren. De beløb, der tilkommer en andelsberettiget kommune, afregnes efter regler, der fastsættes af indenrigsministeren.

§ 4. I tilfælde, hvor en person, der som følge af bortrejse til udlandet eller af andre grunde ikke er blevet medtaget ved skatteansættelsen her i landet for et eller flere kalenderår, efteransættes til at svare indkomstskat til staten, ansættes han tillige til at svare kommunal indkomstskat for samme tidsrum til den kommune, som indenrigsministeren fastsætter. Sådant efterbeskatning må dog gøres gældende inden 5 år efter udløbet af det pågældende kalenderår.

§ 5. Almindelig kommunal indkomstskat beregnes på grundlag den til statsskat foretagne ansættelse af indkomsten efter personfradrag som angivet i § 36 i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. og efter afrunding nedad til nærmeste med 100 delelige kronebeløb.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan dog efter nærmere ved lov fastsatte regler bestemme, at de i § 36 i ovennævnte lov omhandlede personfradrag ved beregningen af den kommunale indkomstskat skal fastsættes til lavere beløb end de ved statskattens beregning gældende.

§ 6. Almindelig kommunal indkomstskat svares med den udskrivningsprocent, der fastsættes af kommunalbestyrelsen for det pågældende kalenderår, og som skal angive forholdet mellem på den ene side de beløb, der skal udskrives som almindelig kommunal indkomstskat, og på den anden side summen af de forventede i medfør af § 5 reducerede indkomstbeløb. Fremkommer der ved beregningen af udskrivningsprocenten flere decimaler, forhøjes den første med 1 og de øvrige bortkastes.

Stk. 2. Såfremt det personfradrag, der anvendes ved statskattens beregning, overstiger det i kommunen ved den almindelige kommunale indkomstskats beregning gældende personfradrag, jfr. § 5, stk. 2, svares kommuneskatten af beløb, hvoraf der ikke beregnes statsskat, med en procentsats, der udgør summen af de procenter, hvorved almindelig kommunal indkomstskat, almindelig indkomstskat til staten samt invalide- og folkepensionsbidraget i øvrigt beregnes.

Stk. 3. Udover den almindelige kommunale indkomstskat udskrives i Københavns og Frederiksberg kommuner samt i de københavnske omegnskommuner en kommunal tillægsskat efter skalaer, der fastsættes ved lov. For beregningen af tillægsskatten, der alene omfatter personer, der er skattepligtige i medfør af § 1, gælder i øvrigt samme regler som for beregningen af tillægsskat til staten, jfr. § 38 i lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. Ved de københavnske omegnskommuner forstås i nærværende lov følgende kommuner: Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyvester-

Brøndbyøster, Dragør, Farum, Gentofte, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Herstedøster, Herstedvester, Hvidovre, Høje Tåstrup, Hørsholm, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse.

Afsnit II.

Skat af dødsboer m. v.

§ 7. Dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling, er pligtige at svare almindelig kommunal indkomstskat, der beregnes på grundlag af den til statsskat foretagne ansættelse af indkomsten efter et bofradrag som angivet i § 37 i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. og efter afrunding nedad til nærmeste med 100 delelige kronebeløb. Er de i kommunen gældende personfradrag i henhold til § 5, stk. 2, fastsat til lavere beløb end de ved statskattens beregning gældende, fastsættes størrelsen af bofradraget i overensstemmelse med de i kommunen gældende personfradrag. I så fald svares kommuneskatten af beløb, hvoraf der ikke beregnes statsskat, med en procentsats, der udgør summen af de procenter, hvorved almindelig kommunal indkomstskat og almindelig indkomstskat til staten i øvrigt beregnes.

Stk. 2. Den kommunale indkomstskat af dødsboer svares for det kalenderår, hvori dødsfaldet er indtruffet, til den kommune, der på dødsfaldets tidspunkt var afdødes skattekommune og med denne kommunes udskrivningsprocent. Såfremt der efter reglerne i § 3 i det pågældende kalenderår har været grundlag for fordeling af den afdøde påhvilende kommunale indkomstskat, foretages for dette kalenderår en tilsvarende fordeling af boets kommunale indkomstskat mellem de pågældende kommuner. For det eller de følgende kalenderår svarer dødsboet kommunal indkomstskat til den kommune, der på dødsfaldets tidspunkt efter reglerne i § 3 var berettiget til den afdøde påhvilende kommunale indkomstskat.

§ 8. Staten og dens institutioner er pligtige at svare almindelig kommunal indkomstskat for så vidt angår indtægter hid-

rørende fra udlejningsejendomme, landejendomme, skove eller fabriksdrift. Skatten svares for et skatteår, der følger finansåret. Skatten svares af den pågældende indtægt i det senest forløbne kalenderår (regnskabsår) med vedkommende kommunes udskrivningsprocent for det kalenderår, i hvilket skatteåret begynder.

Stk. 2. Skattepligten er betinget af, at den skattepligtige virksomhed er drevet i vedkommende kommune ved det pågældende skatteårs begyndelse samt i det forud herfor liggende kalenderår (regnskabsår) eller i en del heraf. Skattepligten ophører med udgangen af det skattehalvår, hvori erhvervsforholdet er ophørt.

Stk. 3. De omhandlede statsinstitutioner skal til den eller de vedkommende kommunalbestyrelser årligt indsende anmeldelse om indkomsten efter nærmere af indenrigsministeren fastsatte regler. Såfremt en virksomhed foregår i flere kommuner, afgøres det ved indbyrdes forhandling imellem de pågældende kommuner, hvor stor en del af indtægten der må anses for at hidrøre fra hver af disse. Opnås der ikke enighed herom mellem kommunerne, afgøres fordelingen endeligt af indenrigsministeren så vidt muligt efter fordelingsregler svarende til de regler, der i § 11 er fastsat for fordeling af den kommunale andel af skatten af aktieselskaber m. v.

Stk. 4. Imod de stedfundne skatteansættelser kan der fremsættes skriftlig indsigelse over for vedkommende kommunalbestyrelse. Sådan indsigelse må være fremsat senest 1 måned efter, at der er givet meddelelse om ansættelsen. Tages indsigelsen ikke til følge, kan afgørelsen indtil 1 måned efter, at der er givet meddelelse herom, påklages til indenrigsministeren. Klager, som angår størrelsen af den skattepligtige indtægt, skal dog forelægges landsskatteretten til afgørelse. I det omfang en klage ikke vedrører spørgsmålet om indtægtsfordeling mellem flere kommuner (jfr. stk. 3), kan de af indenrigsministeren truffne afgørelser indtil 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt klageren, indbringes for domstolene. Kommunalbestyrelsens meddelelser til den skattepligtige om skatteansættelsen skal indeholde udtrykkelig angivelse af den myndighed, hvortil ansættelsen kan påklages, samt af klagefristen.

Stk. 5. De pålignede skattebeløb indkræves efter kommunalbestyrelsens bestemmelse i 1 eller flere terminer.

§ 9. Personer og dødsboer, der omfattes af § 2, stk. 1, litra a)-d), i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., er pligtige at svare almindelig kommunal indkomstskat af samme indkomst, hvoraf der svares almindelig indkomstskat til staten. Skatten svares med en procent, hvis størrelse fastsættes ved lov.

Stk. 2. Skatten af indkomst af den i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra a) omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken den indeholdelsespligtiges virksomhed er beliggende. Det tilsvarende gælder i de i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra b) omhandlede tilfælde, medmindre der er tale om udbetaling til personer, der tidligere har været omfattet af bestemmelsen i nævnte lovs § 1 — eller hertil svarende bestemmelser i den tidligere lovgivning — idet skatten i så fald tilfalder den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem da påhvilende kommunale indkomstskat. Skatten af indkomst af den i nævnte lovs § 2, stk. 1, litra c) omhandlede art tilfalder den kommune, i hvilken det faste driftsted er beliggende. For så vidt angår de i fornævnte lovs § 2, stk. 1, litra d) omhandlede tilfælde tilfalder skatten den kommune, i hvilken den faste ejendom er beliggende, for familiefideikommisssers vedkommende dog den kommune, hvori fideikommisset har sit hjemsted.

Stk. 3. Hvor flere kommuner efter bestemmelserne i stk. 2 kan gøre krav på kommunal indkomstskat af en skattepligtig, fordeles den beregnede skat mellem de pågældende kommuner. Fordelingen foretages forholdsmæssigt på grundlag af de indtægter, der er oppebåret i hver af kommunerne. Bestemmelserne i § 11 finder herved tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. I tvivlstilfælde afgør indenrigsministeren med endelig virkning, hvilken eller hvilke kommuner der skal være berettiget til den i stk. 1 omhandlede skat.

Stk. 5. Finansministeren fastsætter efter forhandling med indenrigsministeren de nærmere regler for statskassens afregning med kommunerne af de dem i henhold til nærværende paragraf tilkommende beløb.

Afsnit III.

Skat af aktieselskaber m. v.

§ 10. Aktieselskaber, andre selskaber, brugsforeninger, produktions- og salgsforeninger, gensidige forsikringsforeninger, andre foreninger, korporationer, stiftelser, legater og selvejende institutioner svarer indkomstskat i henhold til lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v.

Stk. 2. Den i fornævnte lovs § 23 omhandlede kommunale andel af indkomstskatten med tillæg af eventuelle renter i anledning af for sen indbetaling tilfalder den eller de kommuner, hvori selskabet, foreningen m. v. driver virksomhed ved det pågældende skatteårs begyndelse. Sker beskatning efter bestemmelserne i fornævnte lovs § 5, stk. 3, eller § 7, tilfalder andelen den eller de kommuner, hvori virksomhed er drevet.

Stk. 3. Virksomhed anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet, foreningen m. v. oppebærer indtægt af fast ejendom eller har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med dér beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg. Virksomhed ved transport af personer eller gods på land anses dog alene drevet i den i § 12, stk. 1, omhandlede kommune og virksomhed ved havfiskeri alene i den kommune, hvor vedkommende fartøj må anses for nærmest hjemmehørende. Såfremt den foran i stk. 2 omhandlede andel ikke overstiger 300 kr., anses virksomhed i alle tilfælde alene for drevet i den i § 12, stk. 1, omhandlede kommune, og det samme gælder, såfremt ingen anden kommune efter foranstående bestemmelser kan komme i betragtning.

§ 11. Anses efter § 10, stk. 3, virksomhed for drevet i flere kommuner, fordeles — medmindre de berettigede kommuner træffer anden aftale — den i § 10, stk. 2, nævnte andel af indkomstskatten m. v. mellem kommunerne i det forhold, hvori nettoindtægten må anses for at være faldet i disse.

Stk. 2. Kan nettoindtægten i de enkelte kommuner ikke umiddelbart udledes af regnskabet, anses nettoindtægten som regel for at falde i disse i forhold til summen af de lønninger, herunder også tantiemer og

overskudsandele, som i det sidst forløbne regnskabsår er blevet udbetalt til de ved virksomheden i hver af de pågældende kommuner beskæftigede personer, dog således at ingen lønning beregnes med et større beløb end 20.000 kr. Vedrører virksomheden fast ejendom, der er beliggende i flere kommuner, fordeles nettoindtægten herfra dog som regel i forhold til ejendomsværdierne i de pågældende kommuner, og med hensyn til forsikringsforetagender anses nettoindtægten som regel for at falde i de enkelte kommuner i samme forhold som bruttopræmieindtægten.

Stk. 3. Dersom ingen af de nævnte fordelingsregler er anvendelige, og der ikke imellem kommunerne kan opnås enighed om fordelingen, fastsætter indenrigsministeren, i hvilket forhold nettoindtægten skal anses for at være faldet i de enkelte kommuner.

§ 12. Det påhviler den i § 25, stk. 1, jfr. § 24, i lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. omhandlede kommune at forestå fordelingen i henhold til § 11 af den kommunale andel af indkomstskatten mellem de berettigede kommuner. Indenrigsministeren kan bestemme, at en anden kommune, hvortil den pågældende virksomhed må anses for nærmere knyttet, skal forestå fordelingen.

Stk. 2. De kommuner, der anser sig for berettigede til andel i skatten fra et selskab, en forening m. v., skal årlig inden udgangen af september måned gøre anmeldelse herom til den i stk. 1 nævnte kommune. Er denne bekendt med, at vedkommende selskab, forening m. v. tillige driver en væsentlig del af sin virksomhed i andre kommuner, inddrages disse i fordelingen.

Stk. 3. Mener en kommune, at den med urette er holdt uden for fordelingen, eller at en anden kommune med urette er medtaget ved fordelingen, eller anser kommunen fordelingen for at være urigtig, kan spørgsmålet indbringes for indenrigsministeren inden 3 måneder efter fordelingsforetagelse.

Stk. 4. Indenrigsministerens afgørelser af fordelingsspørgsmål, herunder afgørelser i henhold til § 11, stk. 3, er endelige.

§ 13. Bestyrelser for selskaber, foreninger m. v. er pligtige på forlangende at give lig-

ningsmyndigheden i den kommune, der foretager fordelingen, og indenrigsministeren de oplysninger, der er nødvendige for fordelingsforetagelse. Vægrer nogen sig ved at efterkomme et sådant forlangende, kan indenrigsministeren om fornødent fremtvinge pligtens efterkommelse ved pålæg af en daglig bøde. Bøderne, der tilfalder statskassen, kan inddrives ved udpantning.

Afsnit IV.

Skattens opkrævning m. v.

§ 14. For opkrævning af kommunal indkomstskat af personer og dødsboer samt af de kirkelige afgifter gælder de i loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. indeholdte bestemmelser.

§ 15. Konkursboer tilsvares den fallenten påhvilende kommunale indkomstskat efter samme regler, som gælder for statskattens vedkommende.

§ 16. Når forholdene i ganske særlig grad taler derfor, kan kommunal indkomstskat efter derom indgivet skriftligt andragende helt eller delvis eftergives. Sådan eftergivelse, hvorom beslutning skal træffes af kommunalbestyrelsen i et af sammes møder, kan navnlig bevilges, når skatteyderens økonomiske forhold som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familiefor-

hold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold skønnes at være til hinder for betaling af det fulde skattebeløb.

Stk. 2. I Københavns og Frederiksberg kommuner kan det af kommunalbestyrelsen bestemmes, at beføjelsen til at eftergive kommunal indkomstskat henlægges til skatterådet eller et af kommunalbestyrelsen i den anledning nedsat udvalg.

§ 17. Med hensyn til virkningerne af urigtig selvangivelse, pligten til rettidig indbetaling af kommunal indkomstskat og kirkelige afgifter uanset klage over eller indsigelse imod indkomstansættelsen eller skatteberegningen, berigtigelse af skatte- og afgiftsbeløb, ydelse af rentegodtgørelse m. v. finder reglerne i statsskatte Lovgivningen tilsvarende anvendelse.

Afsnit V.

Ikrafttræden m. v.

§ 18. Indenrigsministeren fastsætter de nærmere regler for gennemførelsen af bestemmelserne i nærværende lov.

§ 19. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes ved lov.

§ 20. Denne lov gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Nærværende lovforslag fremsættes i tilknytning til det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., der tager sigte på indførelse af en løbende beskatning af årets indtægt, navnlig ved indeholdelse i skattepligtig indkomst (kildeskat).

Forinden lovforslaget omtales nærmere, skal kort redegøres for de gældende bestemmelser om personlig beskatning til kommunen, der indeholdes i lov nr. 28 af 18. februar 1937, jfr. lovbekendtgørelse nr. 83 af 29. marts 1965.

Efter kommuneskatteloven er der to former for kommunal indkomstbeskatning, nemlig opholdskommuneskat og skat af indtægt ved erhvervsvirksomhed i særlige tilfælde („uegentlig erhvervs-skat“).

Opholdskommuneskat svares af her i landet hjemmehørende personer, og kredsen af skattepligtige svarer næsten undtagelsesfrit til den personkreds, der er statsskattepligtig undergivet. Ansættelsen foretages i og til fordel for den kommune, hvor skatteyderen selv eller hans husstand i et skatteår har haft personlige ophold af en vis varighed, normalt 3 måneder.

Ugentlig erhvervs-skat svares af visse nærmere angivne indtægter af personer, der ikke har skattepligtigt ophold i nogen kommune her i landet, og af staten og dens institutioner samt af uafsluttede dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling.

Kommuner oppebærer endvidere i visse tilfælde en andel af skatter, der opkræves i henhold til

særlige statsskattelove. Således oppebærer den eller de kommuner, hvori et selskab, en forening m. v. driver erhvervsvirksomhed, en andel på 3/20 af den selskabsskat, som ifølge lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. pålignes vedkommende selskab, forening m. v.

Endvidere tilfalder en trediedel af den skat, der opkræves i henhold til lovene om særlig indkomstskat og om beskatning af renteforsikringer, den eller de kommuner, hvortil den skattepligtige svarer opholdskommuneskat på et nærmere angivet tidspunkt.

For de personer, der omfattes af sømandsskatte- loven, træder den særlige sømandsbeskatning i stedet for sædvanlig indkomstskat til stat og kommune for så vidt angår indtægter ombord. Af sømandsskatten tilfalder der kommunerne en andel efter nærmere i sømandsskatte- loven fastsatte regler.

Det årlige provenu for samtlige kommuner af den uegentlige erhvervsskat udgør ca. 1,3 mill. kr., og provenuets af den kommunale andel af selskabsskatten, den særlige indkomstskat og sømands- skatten udgør henholdsvis ca. 110 mill. kr., ca. 20 mill. kr. og ca. 25 mill. kr. Opholdskommuneskat- tens provenu udgør til sammenligning hermed over 2½ milliarder kr. årlig.

Bestemmelserne om påligningen af den person- lige kommuneskat findes i kommuneskatte- lovens afsnit I og II. Herefter skal en person svare opholdskommuneskat til den kommune, hvor han selv eller hans husstand i mindst 3 måneder i løbet af vedkommende skatteår har haft personligt ophold. Flytter skatteyderen i løbet af et skatteår, overgår skattepligten fra fraflytningskommunen til tilflyt- ningskommunen, som regel med udgangen af det kvartal, hvori flytningen er sket. Denne ordning indebærer, at en person kan blive skattepligtig til flere kommuner i løbet af samme skatteår, enten ved flytning fra én kommune til en anden, eller derved, at han selv og hans husstand (hans hustru) bor i hver sin kommune. I førstnævnte tilfælde afløses skattepligten til fraflytningskommunen som nævnt af skattepligten til tilflytningskommunen, medens der i sidstnævnte tilfælde for samme periode består skattepligt til begge de omhandlede kom- muner. I alle tilfælde foretages der selvstændig an- sættelse og påligning af skat i hver af de berettigede kommuner.

Personer, der stadig skifter opholdssted, eller som gør tjeneste om bord på skibe med hjemsted her i landet, er, såfremt de ikke på sædvanlig måde kan ansættes til skat til nogen kommune her i landet, skattepligtige til den kommune, der nærmest må betragtes som deres hjemstedskommune.

Kommuneskatten beregnes på grundlag af den statsskattepligtige indkomst og udskrives efter 2 forskellige systemer afhængig af, til hvilken kom- mune skattepligten består.

I hovedstadsområdet skal kommuneskatten be- regnes på grundlag af en i loven fastsat progressiv rateskala, der angiver kommuneskattens grund- beløb på de enkelte indkomstrin. Forinden bereg- ningen foretages, nedsættes de skattepligtige ind- komster med et personfradrag, der udgør 4.500 kr. for forsørgere og 2.500 kr. for ikke-forsørgere, samt hustrufradrag efter de ved statsskattens beregning til enhver tid gældende regler. Af de på grundlag af rateskalaen fastsatte grundbeløb beregnes kom- muneskatten med en for alle kommuneskatteydere fælles procent (udskrivningsprocenten), der fast- sættes årligt under hensyn til kommunens udskriv- ningsbehov.

I kommunerne uden for hovedstadsområdet be- regnes kommuneskatten med en for alle kommu- nens skatteydere fælles beskatningsprocent af ind- komsten, efter at denne er reduceret med de samme fradrag som fastsat for hovedstadsområdet. Beskat- ningsprocenten udfindes for hvert skatteår på grund- lag af summen af skatteyderens skaleindkomster — d. v. s. den skattepligtige indkomst efter de nævnte fradrag samt afrunding til nærmeste med 100 delelige kronebeløb — og det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som kommunal indkomstskat, eventuelt med et efter kommunal- bestyrelsens skøn fastsat tillæg på indtil 10 pct. til imødegåelse af afgang f. eks. ved bortflytning. I de mindste købstæder og i omegnskommunerne til disse, samt i de mindre sognekommuner kan kom- munalbestyrelsen — for ét skatteår ad gangen — bestemme, at personfradraget kun skal udgøre et mindre beløb, nemlig henholdsvis 4.000 kr., 3.500 kr. eller 3.000 kr. for forsørgere, i hvilket fald personfradraget for andre skatteydere udgør hen- holdsvis 2.500 kr., 2.000 kr. og 2.000 kr.

Indførelse af en kildeskatteordning forudsætter dels tilvejebringelse af større overensstemmelse mellem reglerne for beskatning til staten og til kommunen, dels en forenkling af reglerne for, til hvilken kommune en skatteyder skal svare kom- munal indkomstskat, især da det tilstræbes, at den foreløbige skat i videst muligt omfang skal svare til de endelige skattebeløb, der efter ind- komstsårets udløb skal fastsættes på grundlag af den ansatte skattepligtige indkomst.

Den ved nærværende lovforslag foreslåede ny- ordning af den kommunale beskatning går i store træk ud på følgende:

1) De ændrede regler for indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår kommuneskattepligten.

2) Der indføres helårsskat i forhold til skatteyderen, d. v. s. skatteyderen svarer kommuneskat til samme kommune hele året uanset flytning til anden kommune i årets løb.

3) Samtidig beskatning til to eller flere kommuner, herunder „husstandsbeskatning“, bortfalder.

4) Den kommune, til hvilken skatteyderen svarer kommunal indkomstskat (skattekommunen), er efter visse nærmere regler pligtig at afgive en andel af den skatteyderen påhvilende kommuneskat til den eller de kommuner, i hvilke han i skatteårets løb måtte tage ophold.

5) De ændrede regler for dødsboers indkomstskattepligt til staten finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår kommuneskattepligten.

6) De i statskattelovgivningen fastsatte personfradrag finder principielt også anvendelse ved kommuneskattens beregning, dog at der i et vist omfang åbnes kommunalbestyrelserne adgang til at fastsætte lavere personfradrag.

Gennemførelsen af en kildeskatteordning vil på forskellig måde indvirke på den kommunale budgetlægning. Efter de gældende regler skal der i købstadkommunerne inden hvert års 1. februar affattes forslag til overslag over kommunens indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår. Forslaget skal undergives to behandlinger med mindst 8 dages mellemrum, og anden behandling skal foretages senest den 31. marts, jfr. købstadkommunallovens § 21 som ændret ved lov nr. 66 af 9. marts 1959. I sognekommunerne skal overslaget over kommunens indtægter og udgifter udarbejdes inden hvert års 1. januar, og det skal ligeledes undergives to behandlinger i sognerådet med mindst 8 dages mellemrum, hvoraf anden behandling skal foretages senest den 15. februar, jfr. landkommunallovens § 14.

Der er ikke med nærværende lovforslag forudsat nogen ændring i den kommunale indkomstskats karakter af en skat, der udskrives med et så stort beløb, som er nødvendigt til dækning af den del af kommunens udgifter, der ikke forventes dækket gennem andre kommunale indtægter. Lovforslagets gennemførelse vil derfor gøre det nødvendigt, at kommunernes overslag over indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår udarbejdes på et væsentligt tidligere tidspunkt end efter de gældende regler, idet udskrivningsprocenten må fastsættes forud for kalenderåret, altså mere end 3 måneder før regnskabsårets begyndelse. Denne fremrykning af tidspunktet for kommunalbestyrelsernes budgetlægning vil medføre øget usikkerhed i skønnet over

budgettets indtægter og udgifter, hvilket kan nødvendiggøre visse ændringer i de kommunale budgetregler. I overvejelserne herover må også indgå spørgsmålet om de likviditetsproblemer, der vil kunne opstå for kommunerne som følge af gennemførelsen af en ændret opkrævningsordning.

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Efter de gældende regler er kredsen af de personer, der er undergivet fuld indkomstskattepligt til staten, i det væsentlige sammenfaldende med kredsen af de personer, der er undergivet opholdskommuneskattepligt, idet skattepligten i begge henseender er knyttet til personens ophold her i landet. Der gør sig dog enkelte forskelligheder gældende, idet visse grupper af personer er kommuneskattepligtige uden samtidig at være statskattepligtige. Dette gælder således f. eks. visse gifte kvinder, hvis mænd ikke er skatteansat på grund af ophold i udlandet.

Ved forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. er der sket en udvidelse af kredsen af personer, der er skattepligtige til staten, bl. a. derved, at danske statsborgere, som af den danske stat er udsendt til tjeneste uden for riget, nu i alle tilfælde efter forslaget vil blive skattepligtige. Da det må anses for naturligt og af væsentlig betydning for den praktiske gennemførelse af en kildeskatteordning, at kredsen af personer, der er stats- og kommuneskattepligtige, er helt sammenfaldende, har man optaget en hertil sigtende bestemmelse i nærværende paragraf. Med hensyn til kredsen af de personer, der herefter vil blive skattepligtige til stat og kommune, henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslaget om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., navnlig til dettes § 1. I en regel om, at kommunal skattepligt påhviler enhver, der opfylder betingelserne for fuld skattepligt til staten, ligger i og for sig, at den kommunale skattepligt også i tidsmæssig henseende skal følge skattepligten til staten. For at udelukke al tvivl herom har man dog fundet det rigtigst udtrykkelig at fastsætte, at de for indtræden og ophør af indkomstskattepligt til staten gældende regler også skal finde anvendelse med hensyn til den kommunale skattepligt.

Til § 2.

Medens § 1 alene angiver, hvornår kommunal skattepligt foreligger, indeholder § 2 de nærmere regler om, til hvilken kommune den kommunale skat skal svares (skattekommunen).

Efter den gældende kommunale skattelov er en person som omtalt i de indledende bemærkninger pligtig at svare skat til en kommune, hvori han eller hans husstand har personligt ophold i mindst 3 måneder. Flytter skatteyderen i løbet af et skatteår, overgår skattepligten fra fraflytningskommunen til tilflytningskommunen som regel med udgangen af det kvartal, hvori flytning er sket. Denne ordning medfører, at en person kan blive skattepligtig til flere kommuner i løbet af samme skatteår enten ved flytning fra én kommune til en anden eller derved, at han og hans husstand (hans hustru) har ophold i hver sin kommune. I førstnævnte tilfælde afløses skattepligten til fraflytningskommunen som nævnt af skattepligten til tilflytningskommunen, medens der i sidstnævnte tilfælde, hvor der bliver tale om samtidig skattepligt til begge kommuner, etableres skattedeling mellem disse. I tilfælde, hvor der i et skatteår bliver skattepligt til flere kommuner, foretages der selvstændig ansættelse og påligning af skat i hver af disse. Det i forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. indeholdte opkrævningssystem vil gøre det påkrævet, at kommuneskatten opkræves som helårsskat, d. v. s. at skatten for hele indkomståret opkræves efter samme kommunes udskrivningsprocent og med anvendelse af de i denne kommune gældende personfradrag, uanset om skatteyderen i årets løb flytter til en anden kommune. Dette udelukker ikke, at den samlede helårsskat kan fordeles mellem flere kommuner, i hvilke skatteyderen i årets løb *successivt* har haft ophold, jfr. herved nærmere forslagets § 3 og bemærkningerne hertil. Derimod har man af forenklingsgrunde ment at burde forlade den nuværende ordning, hvorefter kommuneskatten også for samme tidsrum kan fordeles mellem flere kommuner, såfremt skatteyderen og hans husstand samtidig har skattepligtigt ophold i flere kommuner, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 1, 1. og 2. pkt. I sådanne tilfælde fordeles skatten efter de gældende regler mellem kommunerne på den måde, at det pålignede skattebidrag nedskrives i hver af de pågældende kommuner, f. eks. med halvdelen i hver kommune eller med en trediedel i den ene kommune og to trediedele i den anden kommune, alt under hensyn til varigheden af opholdet i den enkelte kommune.

Da den praktiske gennemførelse af sådanne samtidige skattedelinger kan være både vanskelig og tidskrævende, og da en ophævelse af skatteordningen med samtidig skattedeling mellem flere kommuner ikke ensidigt vil komme enkelte bestemte kommuner til skade, har man fundet det forsvarligt

at foreslå en ordning, der udelukker skattedelinger af denne art.

Afgørende for, til hvilken kommune den kommunale indkomstskat skal svares, har man ment, at bopælen (opholdet) den 5. november forud for indkomståret bør være. Det relevante tidspunkt bør ifølge sagens natur ligge så nær op ad indkomståret som muligt, medens der på den anden side også må være tilstrækkelig tid for vedkommende kommune til inden indkomstårets begyndelse at træffe de til skattens opkrævning fornødne foranstaltninger. Som indicium for bopælen m. v. foreslås folkeregistertilmeldingen, og således at der, såfremt dennes rigtighed bestrides, må rejses indsigelse inden en vis frist.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 2 om søfolk m. fl. svarer i det væsentlige til de nugældende regler, jfr. kommuneskattelovens § 1, stk. 3.

I paragraffens stk. 5 er fastsat, hvilken kommune der ved selvstændig skattepligts indtræden skal være skattekommune for den pågældende. Selvstændig skattepligt kan ifølge forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer [m. v. bl. a. indtræde ved tilflytning fra udlandet, for kvinders vedkommende ved skilsmisse, separation, faktisk ophævelse af samlivet med manden eller ved mandens død eller bortfald af hans skattepligt på anden måde, for børns vedkommende ved bortfald af familieoverhovedets skattepligt i tilfælde, hvor barnet ikke opfylder betingelserne for sambeskatning med en anden person. Den kommune, i hvilken den pågældende har bopæl (ophold) på tidspunktet for det relevante forholds indtræden (tilflytning, skilsmisse, dødsfald m. v.), bliver herefter skattekommune for den pågældende, men andre kommuner vil kunne blive berettiget til andel af skatten efter reglerne i forslagets § 3. Det bemærkes, at ophør af et barns sambeskatning med familieoverhovedet som følge af, at det er fyldt 18 år eller ikke længere kan anses for hjemmeværende, altid sker med udløbet af et kalenderår, således at barnet bliver selvstændigt skattepligtig fra begyndelsen af det følgende kalenderår, jfr. § 14 i forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 6 er (ligesom paragraffens 2. stk.) udformet med den gældende kommuneskattelovens § 1, stk. 3, som forbillede og er tænkt som en opsamlingsregel, der kan anvendes i de sikkert få tilfælde, hvor spørgsmålet om, til hvilken kommune en person skal svare kommuneskat, ikke kan afgøres efter bestemmelserne i paragraffens stk. 1-5.

Til § 3.

Når man hidtil er vejet tilbage for at indføre helårsskat, skyldes dette navnlig, at en sådan ordning vil kunne medføre ikke ubetydelige indtægtstab for kommuner, der er i stærk vækst. Som foran anført vil gennemførelse af helårsskat i forhold til skatteyderen imidlertid være en praktisk forudsætning for kildeskatteordningens indførelse. For at afbøde de hermed for tilflytningskommunerne forbundne ulemper er der i forslaget § 3 fastsat bestemmelser om, at skattekommunen efter visse regler skal afgive en del af skatten til den eller de kommuner, i hvilke(n) skatteyderen i årets løb tager ophold. Forskellen mellem den nuværende og den foreslåede ordning vil herefter i flytningstilfældet i det væsentlige indskrænkes til, at tilflytningskommunen, der hidtil fastsatte den flytteren påhvilende kommuneskat efter sine egne regler (beskatningsprocent, fradrag m. v.), nu må finde sig i at få sin andel beregnet efter skattekommunens regler. Samtidig bliver fordelingen af skatten alene et forhold kommunerne imellem, medens skatteyderen svarer skat til skattekommunen året ud.

For så vidt angår personer, hvis skattepligt alene beror på, at de af den danske stat er udsendt til tjeneste i udlandet, har man fundet det naturligt, at den kommune, der ved de pågældendes udrejse var berettiget til den dem påhvilende kommuneskat, også oppebærer denne skat under opholdet i udlandet.

I paragraffens stk. 5 er der fastsat nærmere regler for den praktiske fremgangsmåde for kommuneskattens fordeling. Afgørelsen af tvistigheder mellem to kommuner om skattens fordeling foreslås på samme måde som nu, jfr. kommuneskattelovens § 15, stk. 1, henlagt til amtsrådet, såfremt der er tale om to sognekommuner under samme amtsrådsreds, og ellers til indenrigsministeriet.

Til § 4.

Reglen i § 4 svarer med visse modifikationer til den nugældende kommuneskattelovs § 5, stk. 4. Ifølge denne er indenrigsministeren berettiget til at bestemme, dels hvorvidt den pågældende skatteyder vil være at efterbeskatte til kommunen, dels til hvilken kommune efteransættelsen skal ske. Da indenrigsministeriet i dets praksis i så godt som alle tilfælde har dekretet efterbeskatning i samme omfang, som der er foretaget efterbeskatning til staten, foreslås det, at den kommunale efteransættelse i alle tilfælde følger efteransættelsen til staten, dog således, at det er indenrigsministeren, der

bestemmer, til hvilken kommune den kommunale efteransættelse skal foretages.

Til § 5.

Den statsskattepligtige indkomst skal som hidtil lægges til grund ved beregningen af kommunal indkomstskat, og det i statsskattelovgivningens fastsatte personfradrag foreslås principielt også anvendt ved beregningen af den kommunale indkomstskat. Under hensyn til det uensartede indkomstniveau i kommunerne har man imidlertid ment, at der bør gives kommunalbestyrelserne en vis adgang til at fastsætte lavere fradrag, dog således at der for ikke at gøre ordningen for indviklet formentlig kun bør kunne vælges mellem visse beløb, hvis nærmere størrelse foreslås fastsat ved en senere lov. I tilknytning hertil er det i forslaget § 6, stk. 2, fastsat, at der i tilfælde, hvor en kommune vælger et lavere kommunalt personfradrag end det, der anvendes ved statsskattens beregning, skal svares kommuneskat af det beløb, hvoraf der ikke beregnes statsskat, med en procentsats, der udgør summen af kommunens og statens udskrivningsprocenter. Herved undgår man ved indeholdelsen at skulle anvende to procentsatser, nemlig én for så vidt angår beløb, hvoraf der kun skal svares kommuneskat, og én for så vidt angår beløb, af hvilke der skal svares såvel kommuneskat som statsskat. Den foreslåede ordning med en forhøjet kommunal udskrivningsprocent med hensyn til beløb, hvoraf der ikke svares statsskat, medfører ikke uden videre, at de pågældende indtægtsbeløb undergives en tilsvarende større kommunal beskatning, idet kommunalbestyrelsen som følge af den højere udskrivningsprocent vil kunne fastsætte personfradraget til et højere beløb, end man ville have kunnet, såfremt alene kommunens almindelige udskrivningsprocent skulle have været anvendt ved beregningen af skatten af de pågældende indtægtsbeløb.

Til § 6.

Medens den procent, hvormed den kommunale indkomstskat beregnes, efter de gældende regler fastsættes på grundlag af de skattepligtige indtægter, der er oppebåret af kommunens skatteydere i det forud for skatteåret liggende kalenderår, og hvorom der foreligger oplysning ved procentens fastsættelse, skal kommunernes udskrivningsprocenter under en kildeskatteordning fastsættes på grundlag af de indtægter, kommunens skatteydere må forventes at ville oppebære i det følgende kalenderår. Hertil kommer, at udskrivningen på grundlag af den fastsatte udskrivningsprocent

kommer til at vedrøre dele af 2 regnskabsår, idet januar kvartal udgør sidste kvartal af det regnskabsår, i hvilket procenten fastsættes, og april, juli og oktober kvartaler udgør de 3 første kvartaler i det følgende regnskabsår. Dette vil kunne nødvendiggøre visse ændringer af reglerne for den kommunale budgetlægning, jfr. herved det i de indledende bemærkninger om kommunernes budgetlægning og likviditet under en kildeskatteordning anførte.

Det er i øvrigt tanken, jfr. § 64 i forslaget til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v., at den enkelte kommune skal være berettiget til at forlange, at statskassen til foreløbig dækning af den kommunale indkomstskat skal udbetale kommunen et månedligt beløb svarende til en tolvtedel af det årlige beløb, der efter det til enhver tid for kommunen gældende overslag er beregnet at skulle udgøre dens indtægt ved indkomstskat. Viser slutskatten sig at udgøre et større eller mindre samlet beløb end summen af de foreløbigt udbetalte månedlige beløb, afregnes differencen mellem statskassen og vedkommende kommune den 1. november i det følgende kalenderår.

Med hensyn til bestemmelsen i paragraffens stk. 2 henvises til bemærkningerne til § 5.

Som anført i de indledende bemærkninger udskrives kommuneskatten i hovedstadsområdet efter en progressiv rateskala. Det foreslås, at kommunerne i hovedstadsområdet fortsat skal opkræve en progressiv kommuneskat i form af en tillægsskat af de indtægtsdele, der ligger over et vist højere beløb, efter tilsvarende regler som gælder for tillægsskatten til staten, men efter særlige skalaer, der senere fastsættes ved lov.

Til § 7.

Dødsboer, der her i landet er undergivet offentlig skiftebehandling, har hidtil kun svaret skat til kommunen af visse nærmere angivne indtægter (indtægter af erhvervsvirksomhed, fast ejendom m. v.), medens disse dødsboer også efter den hidtil gældende ordning har været skattepligtige til staten af alle deres indtægter, for så vidt bobehandlingen har været en vis tid. Efter forslaget til loven om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. bliver dødsboer under offentligt skifte skattepligtige straks fra dødsfaldet, idet man har fundet det urimeligt, at der i en vis periode ikke skal betales skat af de pågældende formueværdier og deres afkastning. I overensstemmelse med det almindelige princip i nærværende lovforslag, hvorefter skattepligten til stat og kommune fastsættes efter ensartede regler, foreslås det frem-

tidig at gøre dødsboer indkomstsskattepligtige til kommunen efter bestemmelser svarende til statskattelovforslagets. Medens skatten under den nuværende ordning som „uegentlig erhvervsskat“ tilfalder erhvervs kommunen, foreslås det, at den kommunale indkomstskat af det fuldt skattepligtige dødsbo for det kalenderår, i hvilket dødsfaldet indtræffer, skal svares til den kommune, der på dødsfaldets tidspunkt var afdødes skattekommune, men således at der, såfremt der var grundlag for at fordele den afdøde påhvillende kommunale indkomstskat mellem flere kommuner, foretages en tilsvarende fordeling af boets kommunale indkomstskat. For det eller de følgende kalenderår foreslås det, at dødsboets skat skal svares til den kommune, der ved dødsfaldet var berettiget til afdødes skat, og at denne kommune skal være eneberettiget til skatten.

Til § 8.

Bestemmelserne svarer til de regler om beskatning af staten og dens institutioner, der nu indeholdes i kommuneskattelovens afsnit IV.

Til § 9.

Også personer, der ikke opfylder betingelserne for fuld skattepligt, samt udenlandske dødsboer har man ment at burde foreslå undergivet en begrænset skattepligt i samme omfang, en sådan skattepligt består til staten.

Efter de gældende regler svarer som tidligere anført udlændinge „uegentlig erhvervsskat“ til den eller de kommuner, hvori de driver erhvervs virksomhed eller ejer fast ejendom.

Efter forslaget til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. omfatter den begrænsede skattepligt foruden indtægt ved erhvervs virksomhed også vederlag for personligt arbejde, pensioner, understøttelser m. v., jfr. nævnte lovforslags § 2 sammenholdt med § 42. For så vidt angår indtægter af erhvervs virksomhed og af fast ejendom foreslås det, at den kommunale skat skal tilfalde den kommune, i hvilken det faste driftssted resp. den faste ejendom er beliggende. Dette svarer stort set til den nugældende ordning. Skatten af de øvrige indtægtsformer foreslås med visse undtagelser tillagt den kommune, i hvilken den indeholdelsespligtiges virksomhed er beliggende.

Da det må forudses, at der i visse tilfælde vil kunne opstå usikkerhed med hensyn til spørgsmålet om, hvilken kommune der er berettiget til skatten, foreslås der ved bestemmelsen i paragraffens stk. 4 tillagt indenrigsministeren beføjelse til at afgøre sådanne tvivlsspørgsmål.

Til §§ 10-13.

Disse bestemmelser, der fastsætter, hvilken eller hvilke kommuner der er berettiget til den kommunale andel af selskabsskatten, svarer til bestemmelserne i den nugældende kommuneskattelovs §§ 33-36.

Til § 14.

Denne bestemmelse foreslås alene optaget ex tuto, idet det i § 40 i forslaget til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. udtrykkelig er fastsat, at opkrævning af kommunal indkomstskat og af kirkelige afgifter sker i overensstemmelse med reglerne i nævnte lov.

Til § 15.

Ifølge den nugældende kommuneskattelovs § 5, stk. 7, tilsvarende konkursboer fallentens skat indtil udgangen af det skattehalvår, i hvilket konkursbehandlingen er begyndt, altså samme regel som gælder for statsskattepligtens vedkommende, jfr. statsskattelovens § 38, stk. 5. Da der på dette område til enhver tid bør gælde de samme regler for statsskatten og kommuneskatten, foreslås det, at der alene i kommuneskatteoven optages en henvisning til de regler, der gælder for statsskattens vedkommende.

Til § 16.

Under en kildeskatteordning vil behovet for regler om bevillingsmæssig eftergivelse af kommuneskat som følge af en forringelse af den skattepligtiges økonomiske forhold selvsagt ikke være af samme styrke som under den nugældende skatteordning, hvor kalenderårets indtægt først kommer til beskatning i det følgende skatteår, i hvilket skatteyderens skatteevne kan være mindre end i det kalenderår, hvori den skattepligtige indtægt er indtjent. Under en kildeskatteordning, hvor skatterne betales løbende samtidig med, at den skattepligtige indkomst erhverves og således, at skattens størrelse til enhver tid afpasses efter indtægten, vil der ret sjældent være grundlag for lempelse af

skatten. I visse situationer vil det imidlertid fortsat kunne være rimeligt at indrømme en lempelse, f. eks. i tilfælde, hvor slutskatten viser sig at overstige de i årets løb foreløbigt erlagte beløb og skatteyderen som følge af sygdom eller andre forhold nu vil kunne have vanskeligt ved helt eller delvis at betale restskatten. En lempelsesbeføjelse svarende til den nu i kommuneskattelovens § 39 indeholdte foreslås derfor opretholdt.

Til § 17.

Denne paragraf medfører ingen ændringer i forhold til den nuværende retstilstand. Man har imidlertid fundet det rettest blot at optage en almindelig henvisning til statsskatte Lovgivningen i stedet for — således som det nu i et vist omfang er tilfældet — at optage en række bestemmelser svarende til dem, som statsskatte Lovgivningen fastsætter vedrørende de pågældende forhold.

Til § 19.

Som anført i bemærkningerne til forslaget til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. er det ikke muligt på indeværende tidspunkt at angive, hvornår kildeskatteordningen kan sættes i kraft.

Fastsættelsen af ikrafttrædelsestidspunktet for nærværende lovforslag, der skal sættes i kraft samtidig med den øvrige kildeskatteordning, foreslås derfor henskuet til senere lov.

I denne senere lov vil endvidere blive optaget de fornødne overgangs- og ophævelsesbestemmelser samt bestemmelser om størrelsen af de lavere personfradrag, der skal kunne fastsættes ved beregningen af almindelig kommunal indkomstskat, jfr. nærværende forslags § 5, stk. 2, og af den særlige udskrivningsprocent, der skal være gældende ved beskatningen af begrænset skattepligtige personer og dødsboer til kommunen, jfr. nærværende forslags § 9, stk. 1. Endelig vil loven indeholde de skalaer, efter hvilke tillægsskatten i Københavnsområdet skal beregnes, jfr. forslagens § 6, stk. 3.